

Lov og Evangelium

Nr. 3

MARS 2008

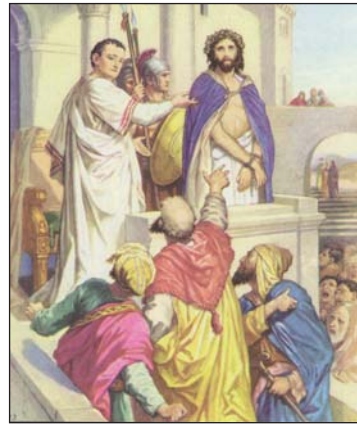
44. årgang

Forsoninga er vunnen

Av Lina Sandell Berg

*Forsoninga er vunnen
i Jesu Kristi blod.
Til meg frå korset
freden hans er floten.
Kvi har eg gått og ottast?
Mi sak den er då god.
Den store skilje-
veggen ned er broten.
Ja, dagen er no kommen,
og natta er forbi,
og fangehuset opna.
Kvar fange kan bli fri.
Sjå, fiendskapen
er for evig ute!*

*Det er meg openberra
at eg har barnerett,
for Gud med meg i
Kristus er forsona.
Og eg som har meg gremma
og aldri skjøna rett
kor eg i dommen
skulle verta skona.
Eg som i all mi betring,
mi tru og gudleg sed,
mi gjerning og min lydnad
fann aldri hjartefred.
Eg er no alt i
Jesus Kristus salig!*

*Er nådegåva gjeven,
då er det ikkje eg
som henne skal med
strev og møda finna.
Ser du, min Gud, i Sonen
med hugnad no på meg,
så skal eg då som
barn ditt rike vinna.
Og når du alt er nådig,
så kjem mitt strev for seint.
Eg som i trældomskavet
har streva hardt og meint
at du til slutt då
skulle bli meg nådig.*

→

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Hålandsvn. 41
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13, 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

**Kristus er oppstått!
Ja, sannelig:
Han er oppstått!**

Med denne glade hilsen
vil redaksjonen ønske alle lesere
av bladet en god påske!

*Nei, før enn verdens grunnvoll
ved skapinga vart lagd
du unnte meg i
Kristus barnekåret.
Å, eg som gjekk så lenge
av tvil og vanmod plagd
og har på tunge
trældomsåket bore!
No tek eg til å skjøna,
med undring det eg ser:
Min Herre Gud og Fader,
det alt av nåde er!
No vil eg meg av
nåden einast rosa.*

*Så blir eg ikkje salig
først når eg fer herfrå.
Eg i min Frelsar
her alt sæl får vera.
Er fiendskapen drepem,
kva ottast eg vel då?
Det som er dødt, kan
meg 'kje skade gjera!
Er syndeskulda sletta
av Jesu dyre blod,
då er det skuldbrev borte
som meg i vegen stod.
Og kven vil meg med
nokon rett fordømma?*

(Sb 251:1-3+6+8)

Et vekkelsens barn

Av Ingar Gangås

Lina Sandell Berg (1832-1903) er en av Sveriges betydeligste sangforfattere. Hun ble tidlig formet gjennom sykdom og åndelige brytninger til å bli et Herrens vitne om den forsoning som Gud har tilveiebrakt i Jesus Kristus. På en særdeles klar og enkel måte har hun sunget evangeliet inn i manges hjerter.

Sangen «Forsoninga er vunnen» (framsiden av bladet), ble trykt i det sjette heftet i Oscar Ahnfeldts «Andelige Sanger», og har overskriften: «Hemmlighetens oppenbarelse. Ef 2:16». Den ble oversatt til norsk ved Anders Hovden i 1926/27. Dette er en sang på ti vers om Kristi forsoningsverk og rettferdiggjørelsen ved tro, og er på mange måter typisk for den rose-nianske vekkelsen som Lina Sandell ble en del av.

Her får synderen hvile i det som Jesus allerede har gjort. Barnerett og hjertefred er grunnet på Jesu Kristi blod. Eget strev om å oppnå frelse kommer for seint. Ja, allerede før verdens grunnvoll ble lagt, unnte Gud oss den nåde å gi oss barnekår i Kristus. Når din og min kjærlighet til Jesus blir så liten og ringe, skal vi vite at barnekåret er grunnet på noe bedre og sikrere: Guds nåde i Jesus Kristus.

Friheten blir åpenbart når synderen får se hemmeligheten i Ordet. Da skjer det en gjøfelse ved Den Hellige Ånd. Alle gode beslutninger og bestemmelser om å bli eller være en kristen, blir da lite å sette sin lit til i forhold til det å eie vissheten om å være et Guds barn for Jesu skyld. Da først får syndetrelen slippe ut av fangehuset, «for Gud med meg i Kristus er forsona», og det nye livet har begynt.

L&E

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, mars 2008

Forsoninga er vunnen. Sang av Lina Sandell Berg	side 1
Et vekkelsens barn. Av Ingar Gangås	side 3
Forsonet med Gud. Av Per Bergene Holm	side 4
Alt for ingenting (VII). Av J. de Liefde	side 8
Jesus – Klippen. Av Arvid Joramo	side 12
Når troen prøves. Av Ingar Gangås	side 15
I mørket. Av Erling Ruud	side 20

Forsonet med Gud

Av Per Bergene Holm

«Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen. Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud!»

(2Kor 5:19-20).

I dagligtale bruker vi ordet forsoning eller forlikelse når det er uoverensstemmelse mellom to parter og den blir gjort opp og partene igjen blir forlikt.

I Bibelen har det den samme betydning, men vi må være klar over at den taler om forlikelse eller forsoning for hver part for seg. Begge parter blir ikke forlikt eller forsonet i samme øyeblikk, det er både tale om en forsoning hos Gud og en forsoning hos oss, i våre hjerter. Det kommer av at mellom Gud og mennesker er det et dobbelt fiendskap eller en dobbel uoverensstemmelse.

I fiendskap hos Gud

Det er et fiendskap hos Gud overfor mennesket pga menneskets synd. Dette fiendskapet kalles Guds vrede. Gud kan ikke forlikes med mennesket og ta imot mennesket, for synden står i veien. Gud er hellig og kan ikke forlikes med synden, kan ikke godta den eller se gjennom fingrene med den. Gud er en fortærende ild overfor alt som ikke er i fullkommen overens-

stemmelse med hans eget vesen. Derfor er det behov for en forlikelse eller forsoning overfor Gud. Når vi taler om forsoningen til vanlig, er det denne forsoningen vi tenker på – det er det vi kaller forsoningen i Kristus.

Fiendskap i menneskehjertet

Men så er det også et fiendskap i menneskehjertet. Ved syndefallet ble mennesket forandret i sitt hjerte overfor Gud. Det er ikke bare Gud som pga synden står i et fiendsk forhold til mennesket. Men det er også et fiendskap i menneskehjertet overfor Gud. Bibelen sier at vi er fiender av sinnelag. Vi er født med ryggen mot Gud, søker ikke Gud og elsker ikke Gud, men har et sinn som søker synden og det onde. Derfor er det behov for at mennesket forliker seg med Gud. Til daglig kaller vi ikke det forsoning, men omvendelse og tro. Forlikelsen i menneskehjertet skjer der hvor mennesket kommer til omvendelse og vender seg til Gud i tro og tillit, på forsoningens grunn. Da er samfunnet mellom Gud og mennesket igjen opprettet – da er begge parter forlikte, og fred og glede gjenopprettet.

La oss først se nærmere på forsoningen overfor Gud. Guds vrede kan ikke tas bort ved at Gud bare skifter sinn overfor oss, for Guds vrede har sin grunn i Guds eget vesen. Gud er hellig og tåler ikke synd og kan ikke

tilgi synden uten videre. Vi leser i Heb 9:22 at «uten at blod blir utgytt, blir ikke synd tilgitt». Synden må sones.

Soning for synden

Hva er soning? Jo, det er at straffen for en synd utstås, at dommen over synden oppfylles. Og hva er straffen for synden? Det er døden. Syndens lønn er døden, ikke noe mindre. Derfor er det soning i blodet, for blodet vitner om at døden er fullbyrdet.

Gud kan ikke tilgi synden uten at den er oppgjort, uten at den er sonet og betalt til siste øre. Slik er Gud i sin rettferdighet og hellighet.

Derfor måtte Guds egen Sønn bli menneske. For vi kunne ikke sone synden uten å måtte betale for den i en evig død borte fra Gud. Men skulle vi bli frelst og forlikt med Gud, måtte Gud selv bli menneske i vårt sted, ta på seg vår synd som sin, og så møte Gud til oppgjør om vår synd. Det var det som skjedde på korset. Da ble dommen over deg og meg fullbyrdet. Vi var ikke der, men vår stedfortreder møtte i vårt sted. Når anklagen som var skrevet med bud ble rettet mot ham, svarte han ingenting, for han sto der i ditt sted og du var skyldig. Han kunne forsvart seg, han kunne ropt til sin Far i himmelen og påberopt seg sin egen rettferdighet og at han ikke var skyldig. Men Jesus gjorde ikke det, for han gikk i ditt og mitt sted, og vi var skyldige. Og så lot Gud straffen ramme ham, straffen for alle våre synder, for alt vårt. Derfor måtte Jesus dø.

Men i og med at Jesus døde, er all din synd sonet. Da er straffen for alt det som du har gjort, utstått og betalt. Så har ikke Gud mer å kreve, for han har fått oppgjør for all vår synd. Den synd som framkalte Guds vrede, er sonet.

Forlikt med Gud

Hva leste vi her i 2Kor 5:19? Jo, at Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv. Den verden Gud ikke kunne ha med å gjøre på grunn av synden, den verden har Gud nå forlikt med seg selv, det vil si at alt det som var uforenlig med Gud hos verden, det har Gud i Jesus Kristus tatt oppgjør med og tatt bort.

Og hva var det hos verden som Gud ikke kunne forlike med seg selv? Det var synden. Men i Jesus er synden sonet og oppgjort. Derfor tilregner ikke Gud lenger verden deres overtredelser og synder. Han kan søke samfunn med verden og innby den til seg uten å handle i strid med sin egen hellighet. Dette kaller Bibelen for Guds nåde.

Guds nåde er altså ikke at Gud er romslig, at han ikke tar det så nøye, at han lar nåde gå for rett, eller noe slikt. Nei, Guds nåde har sin grunn i at synden er oppgjort og betalt. Da, når synden er sonet, kan Gud i sin nåde innby syndere til seg og love hver den som kommer til ham i Jesu navn, syndenes forlatelse og evig liv. Guds nåde har en grunn, et fundament, og det er at alt er oppgjort og betalt, alt er sonet og Gud har ikke lenger noe å kreve som mennesket må gjøre. I Jesus har

Gud fått alt han krever av mennesket, full soning for all vår synd. Derfor kan Gud innby oss til seg, til syndenes forlatelse og evig liv.

Forlikelsen i våre hjerter

Da er vi kommet fram til den andre forlikelsen, forlikelsen i våre hjerter. På korset tok Jesus synden bort i forhold til Gud, han sonet den og gjorde opp for den, slik at synden ikke lenger stenger hos Gud. Men syndens virkning i våre hjerter, vårt fiendskap mot Gud, det hindrer fortsatt mange i å fly til Guds nåde i Jesus.

Fiendskapet i våre hjerter fører med seg at vi ikke kjenner noen trang eller noe behov for å ha med Gud å gjøre. Nei, vi trives av natur aller best i synden og verden. Gud og hans ord og bud oppleves mer som et hinder, som noe som vil hindre oss i det vi ønsker å utfolde i livet. Vi er født med ryggen mot Gud, og det er den onde som har preget vårt sinn og våre tanker og lyster. Det innebærer at vi har lyst til det som er Gud i mot og hater det som er godt og sant og rett, aller mest Gud selv. Tenk, så forventde er vi av natur. Vi har lyst til det som er stygt og ondt, men ulyst og uvilje mot det som er godt og rett.

Men Gud kaller på oss gjennom sitt ord og ved sin Ånd. Han vet at dersom vi forblir borte fra ham i synd og ulydighet, kan intet frelse oss. Hvis vi trækker på hans kjærlighet til oss, tramper hans Sønn's blod under våre føtter, er det ikke noe annet offer som kan sone synden vår. Da er det ikke til-

bake noe offer for synd (Heb 10:26-31). Da gjenstår bare Guds dom og vrede. Da vil vi få erfare hvor fryktelig det er å ha med Gud å gjøre i hans hellighet og vrede over synden.

La dere forlike med Gud!

Derfor går Guds innbydelse ut i verden: Kom, for alt er ferdig! Kom og få nåde for synd og gjeld, kom for Jesu skyld og få syndenes forlatelse for all din misgjerning i Jesu blod. Eller som vi leste det i 2Kor 5:20: «La dere forlike med Gud!»

Gud er forlikt for Jesu skyld. Han er nådig, det er syndenes forlatelse å få for hver og en, halte og blinde, onde og gode.

Derfor innbyr vi i Kristi sted, som om Gud selv formante ved oss: La dere forlike med Gud! La ikke synden og verden og den onde få narre deg ved sitt svik. Synden og verden og den onde framstiller synden som ufarlig. Det er ikke så nøye, det er ikke så farlig. Gud er jo god. Dere kommer slett ikke til å dø, det vil gå bra til slutt. Du kan vente med å omvende deg, først må du forsøke livet litt, smake litt på synden og verden. Djevelen vet så inderlig godt at får du først smak på synden, er det som å drikke saltvann, du blir bare enda mer tørst og må ha mer.

Derfor kaller Gud og sier: I dag om du hører hans røst, forherd ikke ditt hjerte. La deg frelse! Omvend deg! Ta din tilflukt til Jesus og tro på ham, så skal du få syndenes forlatelse og evig liv! →

Møteopptak på CD og MP3

Sommerskole på Fossnes, 11.-15. juli 2007:

☐	2229 Ingar Gangås	Mat 25:1-13	De sovnet alle
☐	2230 Lars Fossdal	Salomos høysang	
☐	2231 Erik Trans	Mat 7:13-14+21-23	
☐	2232 Ingar Gangås	1Sam 3	De syndet alle
☐	2233 Lars Fossdal	Høys 2:4	Hans banner er kjærlighet
☐	2234 Per Bergene Holm	Rom 4:18-20	
☐	2235 Erik Trans	Åp 1:1-3; Åp 8:2-5	
☐	2236 Per Bergene Holm	Luk 13:22-30	
☐	2237 Erik Trans	Åp 9:1-12	
☐	2238 Ingar Gangås	Misjonstime	Jesus døde for alle
☐	2239 Lars Fossdal	Høys 5:9-10	
☐	2240 Erik Trans	1Tess 4:13-18	

Sommerskole på Laberget, 2.-5. august 2007:

☐	2241 Sigbjørn Agnalt	Joh 11:1-11	Lasarus' oppvekkelse, del 1
☐	2242 Karl Notøy	1Mos 37	Misunnelse
☐	2243 Kristian Fagerli	Luk 7:36f	
☐	2244 Sigbjørn Agnalt	Joh 11:20-32	Lasarus' oppvekkelse, del 2
☐	2245 Kristian Fagerli	1Sam 17:1-10	Stedfortrederen
☐	2246 Sigbjørn Agnalt	Joh 11:33-45	Lasarus' oppvekkelse, del 3
☐	2247 Martin Fjære	Familiemøte	
☐	2248 Kristian Fagerli	Mat 4:1+3:16-17	Jesus fristes av djevelen
☐	2249 Kristian Fagerli	1Joh 1:3,
Luk 14:16-24	Herrens ærend har hast

Bestilling: Bibelskolen på Fossnes v/Daniel Teigen, Fossnesvn. 13, 3160 Stokke.
Tlf./mobiltlf. 33 36 17 70 / 928 42 060.

Priser: CD kr. 50 (3 stk. eller flere kr. 40). MP3 kr. 100 (alle talene pr. stevne).
Porto kommer i tillegg. Opplys om du skal ha CD eller MP3.

Forlikelsen i våre hjerter, omvendelse og tro, åpner ikke Guds hjerte for oss, men det åpner våre hjerter for Guds nåde, for den frelse som han vil gi oss.

Tenk at Gud vil ha med deg og meg å gjøre. Han innbyr, han kaller og han har tatt bort alt som hindrer ham i å dra oss inn til seg og gi oss del med ham i

hans herlighet. Alt er ordnet, alt er ferdig. Skulle du da lukke ditt hjerte for ham, stenge ham ute fordi du heller vil ha en kortvarig nytelse av synden og verden? Nei, åpne ditt hjerte for Herren, si synden og verden farvel! Takk ham for hans store nåde, for hans forsoning, at han vil ta imot deg for Jesu skyld.

L&E

Alt for ingenting (VII)

Av J. de Liefde

Like inn i skolen kom ryktene om at de fromme nå begynte å gi etter og ønske forlik. Nede i byen triumferte man, og dette fant selvfølgelig størst gjenklang på versthusene.

Nå vil vel leseren gjerne vite på hvilken måte den tunge vege ble lett. Det hele så jo nesten umulig ut, til og med onkel mente at for øyeblikket var det best jeg utsatte mitt besøk hos smeden. Men når alle midler og veger ser stengte ut i våre øyne, er det ofte at en usynlig hånd holder på å forberede den herligste utvegen. Dette hendte nå da vi selv med vår beste vilje ikke kunne utrette noe.

Syndere blir salige

Omtrent en måned etter samtalen med smeden ble byen hjemsoekt av nervefeber, den sparte nesten ikke et hus. Widerburgerne mistet lysten på hån og latter, vertshusene ble tomme, i samme grad som kirkegården fyltes. En morgen fikk jeg bud fra smeden. Sykdommen hadde rammet ham også, og han ville snakke med meg. Døden, som hersket på alle kanter, hadde lagt et veldig alvor inn over ham. Denne sannhetens predikant lå som en tyngsel på hjertet, og han ropte nå til Herren fra dypet av sin sjel. Dette budet fra smeden ble jeg meget glad for. Jeg lovte å komme, og noen minutter senere satt jeg ved sykesengen.

«Herr pastor,» sa den syke, «vil De tilgi meg min ondskap? Jeg har oppført meg lumpent mot Dem.»

«Welgers,» svarte jeg, «jeg kommer for å be Dem om tilgivelse. Det jeg sa til Dem var sant, men jeg kom ikke i kjærlighet med sannheten. Jeg skulle snakket vennlig og mildt til Dem, i stedet har min hardhet gjort Dem forarget og sint.»

«Snakk ikke slik,» sa den syke. «Jeg må bare få vite om De tilgir meg.»

«Av hele mitt hjerte,» svarte jeg.

«Da kan jeg dø rolig. Jeg ville nødig bli kalt bort med det på samvittigheten at jeg hadde såret en religionens tjener.»

«Welgers,» sa jeg, «da er altså saken klar mellom oss to?»

«Ja, det er den. Her er hånden min på det.»

«Men får jeg så lov å si litt til?»

«Så mye De vil.»

«Siden De tror De skal dø, har De da også tenkt på hvem De skal stå til regnskap for?»

«Ja, for det høyeste vesen der oppe.» «Og De kan rolig stå frem for ham nå når De vet at saken mellom oss to er gjort opp? Er det ikke noe som plager Deres samvittighet og som De må gjøre opp med ham?»

«Akk,» sa smeden, «jeg har så ofte tenkt på hevners ild som De snakket om og som jeg har gjort så narr av. I

går da jeg kjente at sykdommen rammet meg også, sa jeg til konen min: Kanskje dette er begynnelsen på den guddommelige hevners flammer.»

«Welgers,» sa jeg, «vi skal ikke snakke om disse flammene nå. Vel er det sant at Gud lar seg ikke spotte, og det er forferdelig å falle i den levende Guds hender. Men nå skal vi ikke prøve å finne ut hvordan det går dem som blir straffet med denne ild; vi skal heller tenke på hvordan det går an å slippe unna den. Jeg tror ikke det ville gå bra for Dem, Welgers, om De ble kalt herfra i dette øyeblikk i den tilstand De nå befinner Dem.»

Pasienten tidde og så spørrende på meg.

«Jeg er en synder akkurat som De er det,» fortsatte jeg. «Men fra jeg var barn har jeg grublet over livet, døden og evigheten. Tanken på fremtiden skremte meg, for jeg ble klar over at det sto ikke rett til med meg. Jeg skjønnte snart hvorfor. Jeg lærte å forstå at like fra jeg ble født har Gud overøst meg med velsignelser og alt godt, men jeg glemte ham og gikk bort fra ham og lønnet ham med utakk og ondskap. Da begynte jeg å spørre: Hvem skal slette ut min synd? Hvordan skal jeg bli frelst? Hvem skal gi meg et nytt hjerte som har sin lyst og glede i å elske å tjene Gud?»

Og se, evangeliet fortalte meg at Herren Jesus er gitt for våre synder og oppreist til vår rettferdiggjørelse. Det er denne Jesus jeg nå vil snakke med Dem om, kjære venn. For han kan og vil frelse Dem fra den evige vrede og

han vil beskytte Dem mot den hellige dommers flammende ild. Han kom for å gjøre syndere salige. Vil De bli salig, kast Dem ned for hans føtter som en synder, som vel fortjener døden, men som vil søke å finne liv i ham. Det har i hvert fall jeg gjort, Welgers, og jeg har fått det godt. Jesus har tilgitt alle mine synder, og han har lært meg å tjene Gud av hele mitt hjerte og leve for hans ansikt.»

Omtrent slik snakket jeg med ham lenge, og han hørte på meg synlig beveget. Men så steg feberen, og han orket ikke høre mer. Jeg trykket ham i hånden mens tårene trillet nedover kinnene hans, og gikk fra ham mens hjertet var fullt av bønn til Gud for ham.

Uten at jeg la merke til det under samtalen, hadde smedens kone hørt alt sammen. Da jeg var gått, hadde hun beveget gjentatt for naboene de nådens ord som også hadde truffet hennes hjerte. Snart fikk onkel og jeg nok å gjøre hele dagen med sykebesøk. De nesten sloss om oss. Det var som et paradiset åpnet for våre øyne, like i gapet på død og grav.

«Kjære onkel,» sa jeg en kveld vi satt og fortalte hverandre om de velsignede opplevelser vi hadde hatt den dagen. «Jeg tror at nå høster vi frukter av det treet du plantet i ensomhet på værelset ditt.»

«Benjamin,» svarte han, «hvor det finnes en kilde som er så rik og som øser ut for intet, der er det anledning nok til å fylle karene fra morgentil kveld.» →

Evangeliet virker kjærlighet

Smedens sykdom endte ikke med døden. Han kom seg langsomt og fikk igjen sin tidligere helse. Men det som var større, var at hans liv ble som en oppstandelse fra døden. Hans eksempel ble til velsignelse for hele byen, og da sykdommen sluttet å herje, var nok mange levende sovnet inn, men også mange døde var gjort levende.

Imidlertid lot døden etter seg mange enker og farløse som ble uten eksistensmidler.

Kirkegården vår hadde nå nesten tømt vertshusene, og en dag tillyste jeg kollekt for å hjelpe av på nøden i byen. Det kom inn en mye større pengesum enn vi hadde ventet, men det var likevel langt fra nok til å dekke de første behov. Vi var overbevist om at alle hadde gjort sitt beste. Derfor kom vi snart på tanken om å søke hjelp også på annet hold. Med det for øye dro jeg til mitt fødested, hvor jeg gikk fra hus til hus og fortalte om nøden i Widerburg. Det var ikke mye jeg fikk inn på denne måten, tross velstanden på stedet.

I flere hjem fantes ikke mat lenger. Nøden ble så stor at vi ikke fikk sove om natten, for det lå slik over oss.

Dagen etter at jeg var tilbake, fikk vi besøk av smeden.

«Herr pastor,» sa han til onkel, «jeg har hørt at det ble dårlig resultat av innsamlingen på Deres hjemsted. Det synes jeg er rart, for det er da så mange rike folk der.»

«Dessverre,» svarte onkel, «der er mange nok som har tatt imot mye for

intet, men meget få som vil gi for intet.»

«Det har jeg også tenkt på,» sa smeden. «Jeg vet det av egen erfaring. Mine gaver til de fattige var ikke noe tess, for jeg ga bort pengene uten å ha noen glede ved det. Akk, så lenge et menneske ikke har sin glede i Kristus, kan det ikke skille seg av med noen jordisk skatt uten å se langt etter den. Nå har jeg regnet over kassen min en gang til, og tror jeg kan unnvære tolv gyllden til uten å behøve å slukke ilden i smia. Kanskje er det flere i byen som kan gjøre det samme ved nærmere ettertanke. Men nå har jeg tenkt på noe annet: Folk her i byen har ikke penger, men de har lin og garn. Selger de dette, kommer det inn altfor lite. Men nå håper jeg at alle som kan veve vil ta på seg å veve opp dette. De ferdige stykkene vil vi legge til side og nummerere. Når alt er ferdig, lager vi et lotteri og selger lodder overalt. Hva synes De om dette forslaget?»

Onkel så på meg og lo. «Det synes jeg er en ypperlig plan,» svarte han. «Gud må ha gitt Dem denne gode tanken.»

«Men,» innvendte jeg, jeg var ikke helt enig, «er dette å gi for intet?»

«Benjamin,» svarte onkel, «her må det gis, det er klart. Det er ikke blitt mindre klart for oss at folk ikke vil gi for intet. Hva kan vi da gjøre? Når det går an å bryte selve sabbaten for en okses skyld. Når skuebrødene ikke var for hellige for kong Davids sult, skulle da vi være for hellige til å skaffe mat

Husk pinse-stevnene!

I stedet for ett felles pinsestevne vil det i år bli tre regionale stevner der du kan komme på enkeltmøter/dagturer, eller du kan få privat innkvartering. Det er også mulig å ordne seg selv i telt, campingvogn eller bil. Møtene er lagt til:

- *Langli Bedehus, Østfold, 9.-12. mai.*
Kontakt: Sigbjørn Agnalt, tlf. 69 80 93 36 / 482 90 535
Talere: Per Bergene Holm og Rune Karlsson (S)
- *Mosvik, Nord-Trøndelag, 10.-12. mai.*
Kontakt: Ingar Gangås, tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
Talere: Kristian Fagerli, Ingar Gangås og Karl Notøy
- *Skjæveland Bedehus, Rogaland, 10.-12. mai.*
Kontakt: Karl Bø, tlf. 51 41 87 46 / 905 49 825
Talere: Lars Fossdal og Dagfinn Natland

Mer detaljert program kommer i neste nummer av bladet!

til de fattige, selv om vinnesyken skal hjelpe oss til det?»

Så tok han frem fra skrivebordet hele kvartalsbeløpet av sin pensjon som han hadde fått dagen før. Dette ga han til smeden.

«La meg få lodder for hele beløpet, og Gud gi at alle loddene måtte komme ut med gevinst!»

Jeg så forundret på onkel, men senere fikk jeg forklaringen. For da han vant syv stykker lerret på de tolv loddene sine, fikk han sydd skjorter av det og delte ut til foreldreløse barn. Jeg la merke til at han anskaffet ikke noen vinterfrakk før året etter, enda han nok hadde trengt den like godt som fuglene trenger sine fjær.

Fra nå av var ikke Widerburg mot Herren lenger, men med Herren, og han fikk mye folk der. Onkel ble båret

på hendene. Gamle og unge holdt seg til onkel Adrian som saueflokk holder seg til hyrden sin. I enda fem år etter at jeg var begynt i min nåværende stilling, arbeidet onkel med stor velsignelse på dette avsidesliggende stedet.

Da den gamles krefter til slutt avtok sterkt, skyndte jeg meg for å se til ham. Da jeg kom frem, var han ennå sterk nok til å rekke meg hånden til avskjed.

«Min far,» brast det ut av meg, «må Gud i himmelen gi deg igjen for alt som —».

Men han la hånden på munnen min. Så foldet han hendene, løftet øynene mot himmelen og sa: «For intet, for intet! Amen.»

Og da han hadde sagt dette, utåndet han.

Slutt

Jesus – Klippen

Av Arvid Joramo

I fjerde Mosebok er det noen steder som på en særlig måte peker framover mot Kristus. Det første avsnittet vi skal vise til, er kapittel 20. Vi leser hvordan folket knurret mot Moses og Aron fordi de ikke hadde vann (v 1-6). Folket bebreidet dem at de hadde ført dem ut av Egypt. Moses og Aron går og legger denne saken fram for Herren, og Herren viser dem hva de skal gjøre: «Ta staven og kall menigheten sammen, du og Aron, din bror. Og dere skal tale til klippen midt for deres øyne, så skal den gi vann fra seg. Slik skal du la vannet strømme ut fra

klippen for dem og gi både folket og buskaper å drikke» (v 8).

Vi merker oss at Herren byr Moses å ta staven og kalle menigheten sammen, og han sier at Moses og hans bror Aron «skal tale til klippen midt for deres øyne, så skal den gi vann fra seg». Slik skulle Moses «la vannet strømme ut fra klippen for dem og gi både folket og buskaper å drikke» (v 8).

Så leser vi at Moses og Aron ikke i ett og alt gjorde slik som Herren bød dem. For det første talte de hardt til folket, og for det andre slo de to ganger på klippen med staven. Herren ville vise godhet og gi folket «villig og uten bebreidelse» (Jak 1:5). Men så ser vi at Moses møter folkets knurr med bitterhet. I og med dette forsyndet Moses seg med sine ord. Det heter i Salme 106:32-33: «Og de vakte vrede ved Meribas vann, det gikk Moses ille for deres skyld, for de var gjenstridige mot hans Ånd, og han talte tankeløst med sine lepper». Fordi Moses gjorde dette, forkynte han ikke Herrens egentlige sinnelag. Han ga et feilaktig bilde av Herrens miskunnelige og gode innstilling overfor sitt utvalgte folk.

Moses sviktet også ved at han slo to ganger på klippen for å få vann. Herrens befaling var jo ikke at han skulle slå på klippen. Han skulle tale til den. Moses og Arons opptreden gjør at folkets oppmerksomhet blir rettet på dem

Moses slår på klippen

*Klippe, du som brast for meg,
la meg gjemme meg i deg!
La det vann og blod som går
fra din sides åpne sår,
bli for meg en helseflod,
som gjør sjelen ren og god!*

*Intet godt jeg bringer deg.
Til ditt kors jeg klynger meg.
Naken jeg om kleder ber.
Hjelpeløs til nåden ser.
Uren flyr jeg til ditt blod.
Rens meg, Frelser, i den flod!*

A. M. Toplady (Sb 268:1+3)

istedenfor på Herren. Jfr. v 10 i vår tekst: «Mon vi kan la vann strømme fram for dere av denne klippen»? Fra Herren lyder det nå følgende refselse over Moses og Aron: «Fordi dere ikke trodde på meg og ikke helliget meg for Israels barns øyne, derfor skal dere ikke føre dette folk inn i det landet jeg har gitt dem» (v 12).

I 1Kor 10:4 heter det at Israelfolket i ørkenen «drakk av den åndelige klippen som fulgte dem, og klippen var Kristus». Når det gjelder forbilledligheten av det som skjedde med Israelfolket i ørkenen, leser vi i 2Mos 17:6 at Moses på Herrens befaling slo på klippen ved Horeb, og det fløt vann ut av den, så folket fikk drikke.

Det ligger nokså nær å se det slik at på samme måte som Moses slo på klippen ved Horeb, slik det er berettet i

2Mos 17:6, slik ble Jesus Kristus rammet av lovens forbannelse for vår skyld. Nå skulle ikke Moses ha slått flere ganger på klippen, for Kristus ble ikke rammet eller slått mer enn én gang for våre synder. Kristi offer ble brakt fram én gang for alle (Heb 9:26-28). Men Moses slo altså på nytt. Og da heter det i 1Kor 10:9: «La oss heller ikke friste Kristus, slik noen av dem gjorde, og ble ødelagt av slanger». Da er vi også over i et annet avsnitt i fjerde Mosebok (4Mos 21:4-9) som helt klart er en Kristus-profeti, etter som også Jesus selv stadfester dette i Johannesevangeliet.

Menneskesønnen opphøyet

Den episoden det berettes om i dette avsnittet, skjedde på veien fra fjellet Hor til Det Røde Hav. Folket ville dra omkring landet Edom. Men på veien ble de utålmodige. De knurret mot Moses og spurte: «Hvorfor har dere ført oss opp fra Egypt, så vi må dø her i ørkenen? For her er verken brød eller vann, og vi er inderlig lei av denne usle maten»!

Da skjedde det at Herren sendte serafslanger inn blant folket, og disse bet folket slik at mange av dem døde. Resultatet ble at folket erkjente og bekjente sin synd. De ville at Moses skulle be for dem til Herren at han måtte ta slangene bort fra dem. Men Herren svarte ikke Moses på den måten som folket ønsket. Han befalte ham å gjøre en kopperslange, og sette den på en høy stang, slik at hver den som var bitt, kunne få se på kopper-

slangen og leve. I Joh 3:14-15 leser vi at Jesus tar dette fram som et forbilde på seg selv og sier: «Og likesom Moses opphøyte slangen i ørkenen, slik skal Menneskesønnen bli opphøyte, for at hver den som tror på ham, skal ha evig liv».

Israelsfolket ville nok ha hatt redningen på sin måte. Det er typisk menneskelig å tenke slik. Deres ønske syntes nok å være den mest sannsynlige måten å utføre redningen på. Men Herren ville gjøre det annerledes. Han ville frelse dem på sin måte. Han ville nemlig lære dem at redningen er i Gud alene, uten noen slags innblanding fra menneskenes side. Dessuten skulle denne redningen være et profetisk forbilde på Guds redningsaksjon på Golgata kors! Frelsen som Gud gjorde der i ørkenen var så enkel. Det var rett og slett en innbydelse til å se og leve! Det er altså slik at opphøyelsen av slangen i ørkenen tydelig sikter på opphøyelsen av Jesus på korset. Det første var Guds måte å frelse Israel på – i den situasjon de var i den gangen. At Jesus måtte dø på et kors, var Guds måte å frelse verden på.

Vi merker oss også at her var det troen på og tilliten til Herren som var det avgjørende. Dette skulle alltid ha vært grunnholdningen i vårt forhold til Gud, slik Herren også forkynner det ved profeten Jesaja senere: «Vend dere til meg og bli frelst, alle jordens ender! For jeg er Gud, og ingen annen» (Jes 45:22). Frelsen har alltid bestått i å vende seg til Herren, altså ved å tro. Hos profeten Habakkuk (2:4) heter

Kobberslangen i ørkenen

det: «Men den rettferdige, ved tro skal han leve». Dette ordet er sitert flere steder i Det nye testamentet (Rom 1:17; Gal 3:11; Heb 10:38). Det samme gjelder altså for oss som for Guds folk i den gamle pakt. Det heter i Joh 3:36: «Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham».

I 1Kor 10:9 advares det: «La oss heller ikke friste Kristus, slik noen av dem gjorde det, og ble ødelagt av slanger». Dette sikter åpenbart på beretningen om kopperslangen i ørkenen i 4Mos 21. Det var altså Kristus de fristet da de syndet slik at Herren måtte sende slangene.

«Kristus i Mosebøkene» (VI)

Når troen prøves

Av Ingar Gangås

Anfektelsen

Ordet anfektelse kommer fra det tyske «anfechtung» som rent språklig betyr å fekte imot noe. Når begrepet anfektelse brukes i kristen sammenheng, betegner det å bli angrepet av djevelen på en slik måte at alt blir tungt og vanskelig, ja så mørkt at det går på troen løs. Anfektelsen er blitt kalt «den himmelske gartners kniv», men vi ser av Job 1:1 og 6-12 at det er satan som ber om å få sikte Job, og at Gud tillater det. Christian Scriver har sagt det slik: «Det er satan som gjør sin gjerning i anfektelsen. Men Gud står bak. Gud har gitt deg i satans vold».

Da skal vi for det første merke oss at anfektelsen ikke kommer fra Gud på den måten at han er ute etter å straffe og plage oss. Samtidig vet vi at ingen ting kan skje oss uten at Gud vet om det og tillater det.

Videre skal vi være klar over at å være i en anfektet tilstand ikke er en normalsituasjon for en kristen, selv om det ikke er unormalt at en i kortere perioder blir plaget på denne måten. Det er heller ikke en ønskesituasjon, eller noe som vi søker for å bli mer åndelige. Ofte er årsaken til anfektelsen at du strever for mye med deg selv, med synd som plager, eller det kan være sykdom eller annen motgang som rammer deg.

Guds nåde skjult

Vi kan godt si at anfektelsen er et møte med Guds vrede, der Guds nåde er skjult. Rosenius har sagt: «Troen skal prøves. Derfor leder Herren sine på de underligste veier, iblant så underlige at det ser ut som han tar tilbake det han har sagt og lovt».

Jeg vil også ta med et sitat fra Johann Arndt for ytterligere å forklare hva anfektelse er:

«Når det er storm og uvær på havet, kan bølgene føre skipet snart høyt opp i været og snart ned i dypet. På alle sider ser man bare avgrunnen. Bølgene skjuler skipet. Slik er anfektelsen. Den ene forskrekkelige tanke kommer etter den andre med frykt og angst. Snart er man nede i fortvilelsens dyp, det er som om avgrunnen åpner seg. Alt håp er ute. Snart er man oppe på bølgetoppen og ser inn i dypet av Guds barmhjertighet. På alle kanter er sjelen omgitt av angst og bedrøvelse. Den anfektede sjel er i lidelsens ovn (Jes 48:10) omgitt av ild og luer dag og natt, og ser ingen ende på sin trengsel. Gud har glemt meg og vil ikke vite noe av meg, klager han. Gud har forkastet meg med dette harde, sikre, gjenstridige og urene hjerte, denne avgrunn av løgn og falskhet. Han har utslettet mitt navn av livets bok. Kristus ber ikke lenger for meg. Den Hellige Ånd har forlatt meg. Hvorfor roper du ennå til Gud? Det er

«Hvis vi skulle leve i den første tro uten anfektelser, ville vi bli dovne, ufruktbare og uerfarne kristne, uten erfaring med kamp og strid».
Martin Luther

alt for sent. Du står ikke mer til å hjelpe. Nådens dør er lukket».

I denne fortvilte situasjon er det lett å bli selvopptatt, og du glemmer hva du har i Jesus. Ja, du orker simpelthen ikke å løfte blikket mot Golgata. Om du søker dit i din nød, vil du bare finne at det Jesus gjorde, umulig kan gjelde for en slik en som deg. Alt er mørkt, og alt håp er borte.

Det er da du trenger hjelp til å innse at alt er galt med deg – i forhold til Gud – og lære sannheten om Jesu grenseløse kjærlighet til fortapte syndere å kjenne. Han elsker deg for sin egen skyld.

Anfektelsen bøyer kjødet og oppliver ånden

«Under korset lærer menneskene at utenom Gud er det ikke noe som helst en kan fryde seg i, eller håpe og rose seg av. Om så trengslene tar fra oss absolutt alt, står vi fremdeles tilbake med Gud. For de kan ikke ta Gud fra oss – de tvert imot trykker oss til Gud. Men når alt er tatt fra oss, selv våre gode og åndelige gjerninger, og vi fremdeles får nåde til å holde ut, finner vi Gud, den eneste vi har satt vår lit til. Da opplever vi dette å være salige i håpet» (Martin Luther).

Noe av hensikten med at Gud til-later slike prøvelser er altså at kjødet skal bøyes og svekkes, slik at Jesus får bo hos deg med sin nåde og fred. Når du får hvile ved Jesu hjerte, finner din ånd trøst og styrke i ham alene.

Trengselen virker tålmodighet

Når et menneske er fri for alle plager og prøvelser, vil det snart glemme Gud. Det klarer seg utmerket godt uten ham. Da kan det hende at Gud sender noe i vår vei, slik at han får trekke oss inn til seg på nytt. Han vil gjøre oss mer tålmodige, slik at vi holder ut og når himmelens skjønne land.

«Hvis det ikke fantes noen fristelser som satte den kristne tro på prøve, kunne vi vel ane hva slags selv-sikre, dovne og vellystige kristne vi skulle få se, akkurat slik hele pave-dømmet nå er blitt. Men når nå fristelsene er de kristnes myrra, aloë og motgift mot alle byller, sår og synd, er det jo klart at vi ikke må forakte dette, men heller ta imot slikt, hvordan så enn Gud sender det, slik at dette kan bli til nytte, hva skikkelse det enn måtte ha, og hvor tungt det enn måtte være» (Martin Luther).

Anfektelsen utruster til tjeneste

Ofte kommer anfektelsen i forbindelse med spesielle oppgaver i Guds rike. Både Luther, Brorson og Rosenius slet alle med svære anfektelser. Sangen av Martin Luther på nummer 416 i Sangboken uttrykker noe av dette:

*Av dypest nød jeg rope må,
o Herre, du meg høre!
Ditt nådens øre akte på
den bønn jeg frem vil føre!
Om ei i nåde du ser bort
fra all den synd som her er gjort,
hvem kan da frelsen finne.*

*Og varer det til langt på kveld,
ja, helt til nattens ende,
skal aldri jeg allikevel
fortvilet bort meg vende.
Så gjør Guds sanne Israel
når det får tukt av Herren selv.
Det venter på Guds time.*

Anfektelsen og Guds ære

Da Job ble prøvd i anfektelsens skole, ble utgangen på det hele at Gud fikk ære. Christian Scriver har sagt: «Under alle tårer og sukk ligger en brennende kjærighet til Gud skjult. Dette tjener til Guds ære og hans navns forherligelse». Job kunne ikke gi slipp på Gud. Det skulle vise seg at det han trodde på i medgangsdager også skulle holde på nødens dag. Hans tro ble kjent for mange, noe som ble til ære for Gud og til gagn for Guds rike.

Samtidig ble dette til skade for satan og hans rike, ettersom Job holdt fast ved Guds ord i nøden. Smeltingen hadde rensset ut alt slagg. Resultatet ble en dypere glede i Herren og en større tillit til ham: «Bare det ryktet meldte, hadde jeg hørt om deg, men nå har mitt øye sett deg» (Job 42:5).

Luther har kommentert hvor forsmedelig det må være for satan når han

lider nederlag på denne måten: «Det er latterlig for vår fornuft, at Gud har befalt oss, som har så skrøpelig kjød og blod, å kjempe og stride mot djevelens ånd. Og til denne kamp har Gud gitt oss kun sitt ord. Det må ergre den stolte fiende. Satans gloende piler bare brenner opp vårt hovmod, vår egenrettferdighet, verdenskjærighet og kjødets onde lyster. Vi som før ikke kunne be og sukke, begynner med å love og prise Gud, og juble av glede». Slik blir anfektelsen til ære for Gud. →

«Om menneskene har all mulig kunnskap og alle mulige åndelige erfaringer, vil de alltid være like fredløse og ulykkelige, hvis ikke Gud har latt sin Ånd åpenbare Kristi kjærighet i deres hjerte.

Akkurat slik er det med all mulig kunnskap om solen. Kunnskapen gir oss ikke noe lys og varme. Solen må selv la sine varme lysstråler treffe oss. På samme måte er alt det vi hører og vet om Guds kjærighet, fruktesløst og dødt, helt til Gud selv ved sin Ånd gir oss sin kjærighet i våre hjerter. Da inntar Guds kjærighet oss og gjennomtrenger alle vår sjels krefter. Så blir vi nye mennesker i hjerte og sinn, og får ny retning på hele vårt liv. Dette kan bare virkes gjennom Kristi evangelium». Carl Olof Rosenius

I anfeltelsen lærer du å stole på Ordet alene

Per Nordsletten var en av dem som stolte på Ordet. Han skriver om dette i sangen på nummer 461 i Sangboken, i det fjerde verset:

*Ja, ditt ord sier så
at jeg nåde skal få,
at du ikke min synd minnes mer.
Ditt velsignede blod
gir meg nåde og mot
til å tro at min brudgom du er.*

Salomos høysang beskriver hvordan vi gjerne oppfører oss når Jesus blir borte for oss (Høys 3:1 og 4:6). Vi har så lett for å lete på vårt leie, hos oss, i våre følelser. Men vi skulle heller gå til *Guds hage* (Ordet) for å finne ham. Høysangen 5:1 viser at det er *der* brudgommen er å finne.

Alt er stengt

Men det er jo nettopp her problemet ligger for den anfektede. Han får ingenting når han leser. Alt synes stengt. Verken bibellesing eller bønn gir ham noe. Da er det lett å komme i den situasjon som Rosenius advarer imot (nr. 283 i Sangboken):

www.josafat.no

*På nåden i m i t t hjerte
en tid jeg støttet meg,
men snart ved syndens smerte
min trygghet tapte seg.
Jeg var da vel fornøyet
når rørt jeg hjertet fant,
men var jeg mindre bøyet,
min tro med ett forsvant.*

Han sier i et annet vers i den samme sangen at han var anfektet da dette skjedde:

*Min tro er vel anfektet,
men er dog nå en tro.
Avmektig og forsmektet.
jeg dog med den har ro.
Og kan jeg rett meg dølge
i Kristus og bli still,
må kjærlighet òg følge,
skjønt ikke som jeg vil.*

I Ordet hadde han møtt en annen grunn, som var mye sikrere å bygge på:

*På nåden i G u d s hjerte
som Jesus frem har brakt.
Ved korsets død og smerte,
som han for oss har smakt.
Jeg nå alene bygger
min tro og sjelefred.
I alt han der meg trygger,
den onde til forted.*

Det er den samme erfaring vi leser om i Klagesangene 3:17-32. Den anfektete sjel klager sin nød i versene 17 til 20. Så kommer forandringen i vers 21: «Dette vil jeg ta meg til hjertet,

derfor vil jeg håpe». Og grunnen til endringen beskrives fra vers 22: «Herrens miskunn er det at det ikke er forbi med oss. Hans barmhjertighet har ennå ikke tatt slutt. Den er ny hver morgen, din trofasthet er stor. Herren er min del, sier min sjel. Derfor håper jeg på ham».

Anfektelsen kommer andre til nytte

De som selv har vært prøvd med anfektelse og tvil kan bli til hjelp for andre i samme situasjon. De kan lettere sette seg inn i hvordan andre må ha det når de blir prøvet. Rosene vokser blant torner. De beste råd og den kraftigste trøst og de mest verdifulle lærdommer, får du hos sjeler som har vært prøvd i anfektelsens ildovn.

Trøsteord for en anfektet sjel

Bibelen har mange trøstefulle ord til dem som sliter med anfektelse og mørke. Her vil vi nevne noen av dem. Les dem med ettertanke, og du skal se hvor godt og trygt det er å hvile på

«Korset virker, hos dem som vil bære det i tålmodighet og vil holde ut inntil enden, et stødig, fast og fullkomment håp. Men hos dem som støter an mot korset, og altså er ugudelige, virker det bare fortvilelse».

Martin Luther

Bibelskolen på Fossnes

Kom avsides med Ordet!

«Herren din Gud fører deg inn i et godt land, et land med rennende bekker, med kilder og dype vann, som veller fram i dalene og på fjellene ...» (5Mosebok 8:7)

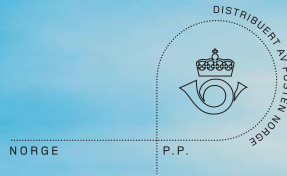
www.nll.no

Jesu fang (Job 35:14; Pred 7:3-5 og 14; Jes 40:1ff; 50:2-10; Sak 3:1f).

Du skal vite at såkornet ligger lenge i jorden før det spirer og gir vekst. Og blomsterløken ligger skjult under snø og is, men til våren kommer den fram med de fineste blomster. Det går an å ha sin trøst i Jesus, midt i egen avmakt og nød.

Når Fil 4:4 oppfordrer: «Gled dere i Herren alltid! Igjen vil jeg si: Gled dere!», betyr det at ingen ting, verken mørke eller trengsel, sykdom eller nød, indre eller ytre kors eller noen plager kan ta fra oss gleden i Jesus. Han er vår tilflukt, trøst og fred i alt som hender, enten det er motgang eller medgang. Vær da takknemlig, og glem ikke at din glede er Jesus og ham alene! Det er grunnen til at den kristne kan glede seg *alltid*, under *alle* livsforhold.

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

I mørket

Av Erling Ruud

Til en fangeleir kom det et brev om at en av krigsfangene var benådet. I brevet sto det også at fangen burde få en eller annen straff før benådningen trådte i kraft.

På benådningsdagen kommer to voktere inn til fangen, binder hendene sammen på ryggen, løser fotlenkene og legger et bind for øynene på ham. Så fører de ham ut, en flokk soldater slutter seg til, og tause begynner de å marsjere. Fangen spør hvor han skal hen, men ingen svarer. Han aner at noe fryktelig venter ham. Han vet jo at de fanger som ikke blir skutt, ofte blir henrettet ved at man fører dem av sted til de går utfor et veldig stup.

En forferdelig redsel griper ham. Han roper: «Hvor fører dere meg»? Ingen svarer. Han vil stanse. Men soldatene driver ham videre. Og plutselig faller han. Jorden blir borte under føttene hans.

Da han kommer til seg selv er han fri, lenkene er løst og båndet over øynene er fjernet, og de forteller ham at han er benådet. De har bare latt ham gå utfor en grøft på et par meters dybde som en siste straff før frigivelsen. Men friheten var forgjeves. Fangen var blitt gal av redsel.

Tanken på døden og evigheten fyller mange med angst og redsel. De fleste tør ikke tenke på det. Andre går stadig med dette nagende, angstfylte spørsmål: Hvor bærer det hen? De aner at deres liv ender i en avgrunn. Samvittigheten taler om dom, straff og pine. De vet ikke at de er benådet, at deres frihetsbrev er skrevet på Golgata med Jesu eget blod. Bare Jesus selv kan ta bort denne angst for fremtiden og evigheten. Jesus både kan og vil. «Den som vandrer i mørket, vet ikke hvor han går hen. Tro på lyset mens dere har lyset, så dere kan bli lysets barn!» (Joh 12: 35b-36a).